

Forfatter: Jacobsen, Jørgen-Frantz

Titel: Udrag fra Barbara

Citation: Jacobsen, Jørgen-Frantz: "Barbara", i Jacobsen, Jørgen-Frantz: *Barbara*, Gyldendal, 1939, s. 34. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-jacobjf_01-shoot-idm140365628258032/facsimile.pdf (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Barbara

hendes Tænder smukke. Hun førte sig med en medfødt Naturlighed og med lige saa stor Artighed. Suzanne Harne var finere af Skikkelse og havde et langt kønnere Ansigt. Men hendes kloge Øjne overstrålede af det livfulde og hastigt veksende i Barbaras Blikke, og hendes sonore Røst blev ensformig ved Siden af alle de besynderlige Brydbinger i Venindens Stemme. Det var som en Regnbue af kildrende Støj, der pludselig havde rejst sig midt i den tørre Samtale.

Den nye Vangopriest rejste sig og hilste lidt fortumlet Enken paa Kaldet. Hun var overrasket og blendet. Barbara vekslede Haandtryk med ham uden at ænse ham altfor meget, men hendes Naturlighed var saa fuldkommen, at det virkede beroligende paa ham. Ja, alle var beroligede. Lægmanden smilede op af sin Godmodigheds stille Dyb, Hr. Wenzel var venlig, omend med Reservation paa Himmels Vegne, Anna Sophie var oprømt og Handelsforvalteren galant indtil det gyskræftige. Men hans blodløse Kone, Fru Mathilde, sad med Øjnene paa Stilke og slugte Barbara og al hendes Gæren og Laden med Nysgerrighedens vildeste Demoner i Blikket. Dog, det var der ingen der ænsede, for alle ænsede kun Barbara.

Men Barbara ænsede Armgards Strikketøj og var meget interesseret.

— Det er ikke en Trøje ... aah, et Tørklæde, et Shawl?

Og Mønstrer var meget interessant! Armgard maatte forklare, hvordan det vilde blive og pegede med Strikkepinden.

... Det bliver pænt! Barbaras Øjne fik et Udtryk af levende Forventning om, hvordan gamle Armgards Tørklæde vilde se ud, naar det engang blev færdigt.

Armgard blev saa hyggelig i Ansigtet, et Smil begyndte at sprede hendes sammenkrympede Læber, de gamle Tandstumper kom til Synet af lutter Venlighed, og tilsidst saa hun paa Barbara med saa megen Ænhed i Blikket, som man paa nogen Vædder kan vente af en Maaqe. De konverserede, de to, om Ret og Vrangt.

Gamle Ellen Katrine paa Banken ønskede at se Barbara rigtig. Hun havde aldrig talt med hende før, hun boede paa den store Gaard inde paa Østerøen og var saa sjælden i Havnen. Hun holdt længe den unge Kvindes Haand: Na, dette er altsaa Barbara, saaledes ser De altsaa ud! Hendes gamle Øjne var fulde af Opmærksomhed.

Barbara var ikke saa lidt genert over Mønstringen, hun saa